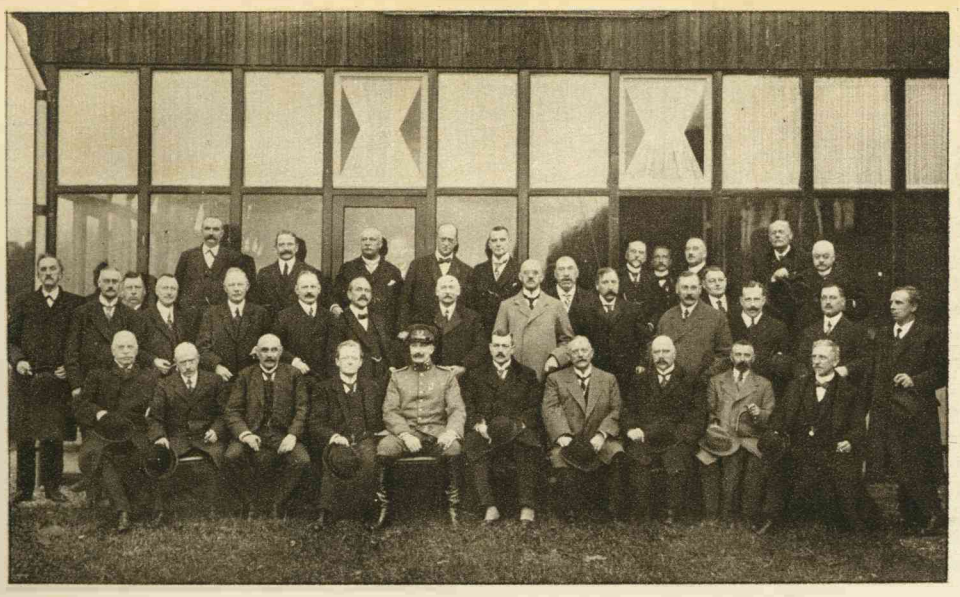

NEDERLANDSCHE SCHAATSENRIJDERSBOND.

Geleid door den voorzitter, kapitein F. J. Backer, had in het Restaurant van de Haagsche IJsclub aan 't Bezuidenhout te 's-Hage de jaarlijksche algemeene vergadering plaats van den Ned. Schaatsenrijdersbond, tijdens welke de wedstrijden van den Bond voor het komend seizoen werden vastgesteld en geregeld en enkele wijzigingen in de statuten werden aangebracht, die met algemeene stemmen werden aangenomen. *(foto M. M. Couvée).*

N.V. „ONDERLINGE ROUWVEREENIGING".

Door de N.V. „Onderlinge Rouwvereeniging" te Rotterdam, welke vereeniging werd opgericht tot exploitatie van rouwstallen, worden aldaar groote gebouwen gesticht voor dat doel. Verleden week o.a. werd in de Zwaanshals de eerste steen voor een dergelijk gebouw gelegd, welke plechtigheid wij hierboven in beeld brengen. *(V.F.B.)*

had zij hem geantwoord in den ouden toon van vertrouwen en vereering. Hij antwoordde hierop spoedig en weldra was de oude hartelijkheid weder teruggekeerd. Hij schreef haar over alles waarin zij belangstelde of wat haar verheugen kon. Zij breidde haar doen en denken voor hem uit en schilderde hem de jaren, die sedert hun verwijdering vervlogen waren. Uit deze brieven trad hem niet meer dat vroolijke, verwende meisje tegen, maar een ernstige jonge vrouw, die het ongeluk niet verbitterd, maar gelouterd had. Hij meende weder op den bodem harer ziel te kunnen lezen, die hem kristalhelder voorkwam, maar begreep niet wat haar moed, kracht en volharding gegeven had, wat haar had staande gehouden, wat haar rein had doen blijven als een kind — haar onmetelijke liefde tot hem. Hij lag voor haar ziel op de knieën en zag niet dat zij zijn beeld spiegelde in haar diepten. Hij begreep niet dat hij haar gemaakt had tot wat zij was.

Intusschen verging de winter.

Toen de zomer naderde besloten zij en haar moeder naar het Oostenrijksche bergland te vertrekken, Frans zou haar daar bezoeken.

Mevrouw Alberts en Greta kozen als verblijfplaats uit een klein, eenvoudig oord, aan een der groote meren gelegen. De villa die zij huurden, stond op een hoogte aan den landweg die haar van het water scheidde. De blik kon vrij op de blauwe golven rusten en bijna het geheele meer overzien, welks oevers dicht met groen begroeid waren. Aangezien nog geen modern comfort tot dit afgelegen hoekje doorgedrongen was, hadden slechts weinige familiën haar tenten hier opgeslagen en zelfs met deze kwamen de beide vrouwen in geen aanraking, wijl zij ook daar het stil-voorname leven als thuis voerden.

Greta's denken was geheel op Frans' komst gericht. Zij hoopte, zij wilde niets dan alleen hem wederzien; weder zijn hand vatten en zijn stem hooren. Er vergingen echter nog vele weken voor hij kwam, en zij zei tot zichzelve, dat dit wederzien voor hem niets beduidde.

Eindelijk kwam hij.

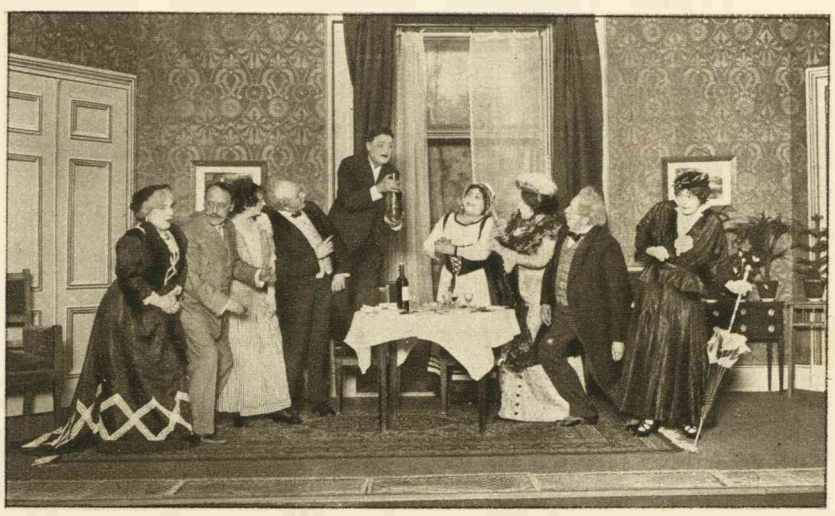
Op een grauwen achternamiddag stond zij op de landingsplaats en verbeidde het stoomschip. Haar hart klopte luid en haar oogen staarden onafgebroken in de verte. — Het verleden was vergeten, zij wist slechts dat hij in weinige minuten bij haar zou zijn. Eindelijk kwam de boot aanstoomen, legde aan en Frans sprong als de eerste op de smalle plank.

Niet in staat een woord te spreken, strekte zij de handen naar hem uit, die hij in de zijne nam, ze immer meer tot zich trekkend, als wilde hij haar in de armen sluiten. Doch hij liet haar plotseling los en ze liepen naast elkander voort.

Hij was slechts weinig veranderd. De slanke, krachtige mannengestalte maakte een goeden, aangenamen indruk. Zij, in haar zwart gewaad, het bruine haar dat vroeger in weerspannige lokken haar gelaat omlijstte thans in een eenvoudigen knoop gelegd, zag er meisjesachtig-teer uit, en haar gezichtje, dat smaller en bleeker geworden was, scheen hem bijna nog jeugdiger dan vroeger onder haar bruidskrans. Zooals zij daar aan zijn zijde ging, reikte zij slechts tot zijn schouder en onwillekeurig boog hij tot haar als hij sprak. Zij leidde hem tot haar moeder, die hem verzocht, gedurende zijn verblijf bij haar te logeeren.

Op dit eerste wederzien volgde een rij van schoone, zonnige dagen. Een lichte waas van rood kwam op hare wangen en uit haar oogen straalde een stille tevredenheid. Alle leed van vroeger was vergeten, een stil geluk was op haar geheele wezen te lezen. Slechts één ding kwelde haar; hij zou spoedig afreizen, want een zonderlinge onrust scheen zich soms van hem meester te maken.

Zij brachten vele uren met elkander door. Des morgens vroeg als haar moeder nog sliep, togen zij reeds op weg. Het liefst wandelden zij naar het Westen, waar de weg naar het meer eindigde in een smal dal dat naar een kleiner meer leidde. Daar gebruikten zij dan een eenvoudig ontbijt en de tijd vervloog in half vroolijke, half ernstige gesprekken. Menigmaal gebeurde het, dat hij plotseling zweeg, haar naar huis terugbracht en zich den ganschen dag niet meer liet zien. Hij botaniseerde, heette het dan; doch nooit zag zij dat hij iets thuis bracht.

„DE CONTROLEUR VAN DE SLAAPWAGENS".

Onder regie van L. Chrispijn ging verleden week in het Gentraal-Theater te Amsterdam dat zich steeds in een druk bezoek mag verheugen — het bekende stuk van A. Bisson: „De Controleur van de slaapwagens". Onze foto geeft een scène uit het laatste bedrijf. V. l. n. r.: Cath. Kinsbergen: Chrispijn; Jeanne Hopman; Tonny Stevens; Bart Kreeft; Bets Cremer; Mevr. Bouwmeester; Jan Lensma; Mevr. Chrispijn-v. Meeteren. *(V.F.B.)*

Zoo waren zij op een voormiddag weder uitgegaan. De zon scheen echter zoo fel, dat Greta daardoor verhit en vermoeid werd en Frans' voorslag, een boerenwagen te huren om daarop naar huis terug te keeren, gaarne aannam. Reeds zat zij op de hooge bank, toen Frans haar een bouquet van blauwe gentianen overhandigde, die hij zooeven gekocht had.

Zij boog zich tot hem over, zoodat haar wangen zijn hand beroerden.

„Ik dank u, goede oom Frans!"

Een donkere blos steeg Frans naar het gelaat en eenigszins ruw zeide hij: „Rijd alleen naar huis, Greta, ik kom straks wel." Hij wendde zich om, verliet haar en eerst tegen etenstijd zag zij hem weder.

Een andermaal had hij 's avonds op het meer met haar rondgevaren. De volle maan stond aan den hemel. Zij zat aan het roer en wiegde zich zachtjes op de maat van den golfslag, zoodat haar bruine lokken, die zij op zijn wensch weer gekapt had als in haar meisjestijd, zacht meedansten. Een droomerige stemming had zich van beiden meester gemaakt. Zij spraken geen woord. Zoo dreven zij langzaam voort.

Daar zei ze eensklaps als tot zichzelf: „Hoe zalig, als men hier de liefde vindt." Een schok voer Frans door de leden. Hij greep naar de riemen, roeide de boot naar den oever en geleidde haar naar huis. Daarop verdween hij in den donkeren nacht. En als zij hem dan, verwonderd over zijn zonderlinge handelwijze, vroeg, wat hem zoo plotseling scheelde, dan gaf hij geen of zeer onvoldoend antwoord.

De maand September was aangekomen. De natuur glansde nog in volle schoonheid, maar toch lag des morgens de nevel langer over het dal en de alpenviooltjes bloeiden reeds als voorboden van den herfst. Toch braken dikwijls, als in het midden van den zomer, zware onweders los.

Zoo was het ook heden. Buiten stormde en donderde het, de familie zat bijeen in de huiskamer. Frans las iets voor, Greta zat tegenover hem en luisterde naar de voor haar zoo geliefde stem. Als hij opkeek, ontmoette zijn blik den haren. Eensklaps stond hij op en zei, dat hij nog naar buiten ging.

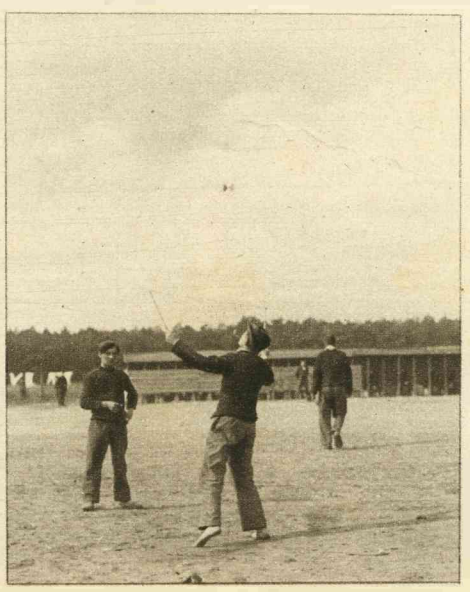
Zij volgde hem.

„Waar ga je heen, Frans? Toch niet op het meer?"

Hij stelde haar gerust en ijlde heen.

Zij blikte hem door het venster na. Trots zijn belofte, zag zij hem op den oever toetreden, de boot losmaken en afstooten. Het onweder had opgehouden, het regende nog slechts in groote druppels, en de golven hadden witschuimende kammen. Greta liep het huis uit en op den oever toe om hem te bezweren terug te keeren, doch reeds was

UIT HET INTERNEERINGSKAMP „HARDERWIJK".

Onze vroegere correspondent uit België, die thans als geïnterneerde in het kamp te Harderwijk vertoeft, zond ons eenige kiekjes, die het leven dat de soldaten aldaar leiden, op typische wijze illustreeren. Links ziet men de zaal, die voor de geïnterneerden tot het ontvangen van hun familie en vrienden is ingericht. Midden: een hartstochtelijk liefhebber van het diabolospel aan het oefenen. Rechts: een oud Vlaamsch volksspel, de z.g. platte rolbaan. *(foto's Du Houx).*